

det er blevet fastholdt som hidtil. Samarbejde om asyl, indvandring m.v. vil blive flyttet over til det normale EF-samarbejde, men det vil kun være overnationalt for de andre EU-lande.

Danmark vil selv træffe sine afgørelser om, på hvilken måde vi deltager i hvilket samarbejde. Derfor er det fortsat mellemstatsligt for Danmark.

Så alle 4 forbehold er fuldt intakte, ganske som Socialdemokratiet har lovet befolkningen. Dem, der påstår noget andet, har enten ikke læst den nye traktat eller taler ikke sandt.

I vor debat koncentrerer vi os meget om, hvor vidt den nye traktat er til fordel for Danmark og danskerne. Det er naturligt for Folketinget, der naturligvis først og fremmest er sat til at sørge for, at danskernes interesser varetages, men tillad mig at lægge et enkelt yderligere perspektiv ind i debatten:

Gavner vor ratifikation af Amsterdamtraktaten befolkningen i de øvrige EU-lande? Der er 18 mio. arbejdsløse i EU-landene. Mange har mistet håbet. Amsterdamtraktaten giver regeringerne et instrument til i fællesskab at skabe flere jobs. Forudsætningen er naturligvis, at regeringerne bruger instrumentet, men også at vi gennem ratifikationen giver regeringerne instrumentet. Derved kan vi hjælpe de ledige blandt befolkningen i Europa.

Tilsvarende vil vor ratifikation af Amsterdamtraktaten betyde, at redskaberne til en indsats for miljøet forbedres over alt i Europa. Det betyder noget for befolkningen i Athen, langs Rhinen og i de landbrugsområder, hvor der sprøjtes uhæmmet.

Forbrugerområdet er svagt stillet i Europa; kun 3 lande har forbrugerråd. Med Amsterdamtraktaten vil det blive muligt at hjælpe forbrugerne på tværs af landegrænser gennem bindende beslutninger, ligesom EU vil støtte forbrugerorganisationerne. Det er solidaritet i ordets allerbedste betydning.

I Socialdemokratiet tænker vi også på den arbejdsløse i Sevilla, på familien i Napoli, der ikke kan få drikkevand, og forbrugeren i Manchester, som ikke ved, hvad maden indeholder, kort sagt, vi tænker ud over vore egne snævre interesser. Og vi nøjes ikke blot med at tænke og have holdninger, vi vil også have handling, og det er Amsterdamtraktaten et godt middel til.

Det er en meget nyttig redegørelse, som Justitsministeriet afgav om forfatningsretlige spørgsmål i forbindelse med Danmarks ratifi-

kation af Amsterdamtraktaten. Den påpeger klart, at der på enkelte punkter er tale om suverænitetsafgivelse, men også at den kan ske inden for den eksisterende grundlovs rammer.

Det interessante ved redegørelsen er naturligvis, at suverænitetsafgivelsen er så begrænset. De, der råber, at nu kommer Unionen for alvor og Danmark bliver en delstat deri, har svært ved at dokumentere deres skrækscenarier. Ligesom Danmark ikke ønsker at opgive sin selvstændighed og blive en delstat i EU, er der ikke noget ønske om det i de øvrige EU-lande.

Redegørelsen er stort set ikke blevet modsagt af eksperter på området. Dermed er debatten om forholdet mellem Amsterdamtraktaten og den danske grundlov forhåbentlig også slut, så vi kan koncentrere os om den politiske diskussion – for det er først og fremmest et politisk og ikke et juridisk spørgsmål.

Mange danskere er skeptiske over for EU. Det er godt med sund skepsis, og den er ikke forbeholdt dem, der stemmer nej ved den kommende folkeafstemning. Vi har alle brug for, at EU bliver fulgt kritisk, så udviklingen holdes på rette spor. Derfor lytter vi også meget til de bidrag, som forskellige mennesker sender os ved møder, i breve, ved artikler osv. Det er afgørende, at EU er til for befolkningens skyld, og det er befolkningen, der skal udtrykke sine forventninger til EU.

De fleste vil jo i virkeligheden gerne have et internationalt samarbejde. Man støtter FN, OSCE, NATO og alle de andre internationale organisationer, vi er medlemmer af, blot ikke uden videre EU, som er det mest forpligtende. Og hvorfor det? Fordi EU kommer tæt på. Holdningen er naturligvis, at man føler, at EU på mange måder blander sig i de ting, som vi hidtil selv har kunnet klare. Virkeligheden er imidlertid, at det ikke er EU, der blander sig; det er verden, der blander sig, og EU er midlet til at få reguleret disse forhold om . . .

Da jeg desværre er løbet tør for tid, vil jeg stoppe her og vende tilbage til resten af talen ved en senere lejlighed.

Formanden:

Tak. Så er der indtegnet 4 korte bemærkninger: hr. Keld Albrechtsen, hr. Kristian Thulesen Dahl, fru Annette Just og fru Anne Baastrup.